Krystohansen

Infans Esposito

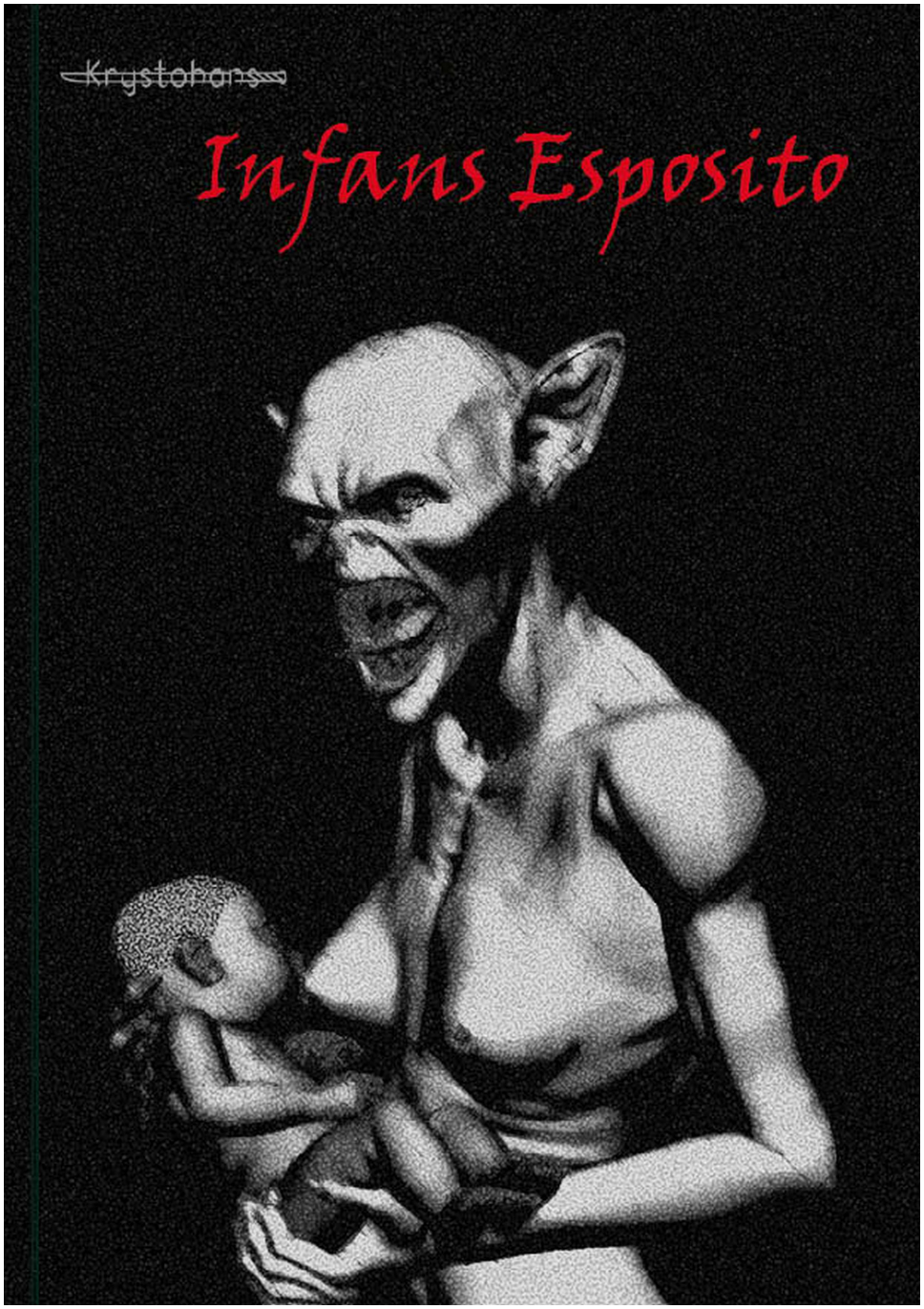

Infans Esposito – cserélt gyermek

Krystohans
Publio Kiadó
2013
Minden jog fenntartva!

A tengerjáró csónakot hat kötött izmú tengerész hajtotta a hosszú evezőknek feszülve. Fejük felett, a piszkosszürke égbolton rongyos felhőket kergetett a vadul táncoló szél. Sűrűn locsogó hullámokat fújt a part felől, a csónak elejéhez csapdosta, megnehezítve az evezősök dolgát. Azoknak izzadsága egybefolyt a hátukra permetező sós tengervízzel, miközben keményen dolgoztak, csakhogy mielőbb megszabadulhassanak vészterhes utasuktól, aki a lova kötőfékjébe kapaszkodva, szilárdan megvetett lábakkal állt a csónak közepén. Felsőtestét védő vörösbársony zubbonyát vad vonaglásokra kényszerítette a belekapdosó vihar. Rövidre nyírt haja nedvesen csillogott, alig párnapos, őszülő borostáján súlyos vízcseppek gördültek végig. Néha lusta mozdulattal végigtörölte sötét bőrű, mégis niarrei vonásokat tükröző arcát, egyébként viszont teljesen belefeledkezett az előtte húzód partvonal vizsgálatába. Sequorjait nyíltan viselte, ruházatán, egész viselkedésén látszott, hogy egyáltalán nem kívánja titkolni származását. Azok közül volt egy, akiknek az a dolguk, hogy a Sötét Birodalmon határain kívüli ügyeket intézzék. Talán küldöncnek lehetett volna nevezni.

Éles csikordulással futottak fel a kavics borította partra, a gyors fékezéstől ló és lovasa önkéntelenül lódult meg előre. Átléptek a csónak magas peremén, majd a partot nyaldosó hullámokban indultak meg kifelé. Nem fordult meg, hogy istenhozzádot mondjon a tengerészeknek, és azok talán még hálásak is voltak neki ezért. A nyílt vízen veszteglő klipperre sem nézett vissza, aminek két teljes hónapig volt a vendége. Pedig nem volt rossz sora a hajón, még ha csupa kényszeredetten mosolygó arcot is láthatott csak maga körül.

Lábszárközépig merült a vízbe, átázott csizmája minden lépésnél hangosan cuppogott, mégsem ült fel a lovára, arra a mély bólogatással, magasra emelgetett lábakkal a fenék láthatatlan kövein, kavicsain botladozó ménre. Kötőféken vezette, miközben egykedvűen gázolt a part kavicsos fövenye felé. Akkor állt meg, mikor végképp maga mögött hagyta az apállyal visszahúzódó, tajtékzó vizet és csupán egy enyhén emelkedő, széles kavicságy választotta el a part menti országúttól. A csónakot már nem láthatta – függönyt vont közéjük a permetező eső – és a gátra épült úton tovagördülő szekér is csak aprócska játékszernek tűnt a messzeségben. A tengerről érkezett utasnak így is szinte zsúfoltnak tűnt a táj a hosszú hajózás után, s ódzkodva, sűrűn körbe– körbesandítva húzta csak le a csizmáját, hogy kiöntse az aljában rekedt vizet. Lábfejeit elpiszkolódott kötés takarta, amit vastagon és szorosan tekert a lábára, hogy lovaglás, futás közben se mozduljon el. Apró lábfeje lehetett, hiszen a vastag dunszt egyáltalán nem torzította naggyá, könnyedén lépett vissza magas szárú lovaglócsizmájába. Miután ruházatát nagyjából elrendezte, lovához lépett, nyeregtáskájából egy díszes dobozt vett elő. Felcsapta a fedelét, a benne rejlő vérvörös ékkövet csomagjai alá dugta, majd rövid keresgélés után a parti kavicsok közül egy hasonló színűt – talán valamivel nagyobbat – rakott a helyére. Miután a doboz ismét elsüllyedt a nyeregtáskában, végre maga is lóra pattant s óvatos léptetésben indult az út felé.

Tuttifrento con Koladro nem volt éppen cölibátusba visszavonult paplovag, most mégsem azért állt meg egyheti lovaglás után annál a bizonyos háznál, hogy a gyengébb nem iránt támadt éhségét csillapítsa. Útitársa, egy tízéves forma kisgyerek oldalán lépett be Nicaun kurtizántanyájának szélesre tárt kapuján. Dús pázsit szegélyezte kanyargós kerti utacska vitt a házig, ami szinte láthatatlan volt a körülötte burjánzó magas sövényektől, földig omló koronájú fáktól, sűrű lombú bokroktól. Ízléses összevisszaságuk máskor, napfényes időben talán megfogta volna a lovag szépre érzékeny lelkét, ám most, az alattomosan szitáló esőben inkább sietősen követte a kanyargó ösvényt a küszöbig. A gyerek egy lépésnyire sem maradt el mögötte, így aztán a kopogtatásukra ajtót nyitó madám – középkorát taposó érett asszonyi gyümölcs – nagyot nézett, amint észrevette. Természetesen az is rögtön szemet szúrt neki, micsoda magas rangú, nemes vendég áll a küszöbén, így minden furcsálkozása ellenére is a legnagyobb tisztelettel adott utat a házba.

– Fáradjatok beljebb uraságok, tiszteljétek meg házamat fényes személyiségetekkel – invitálta őket beljebb egy tökéletes pukedli kíséretében.

– Ezek szerint te vagy ennek a háznak az asszonya, nemdebár? – szegezte neki a kérdést az átázott köpenyét szolgáknak átengedő lovag, elhagyva bármiféle udvarias üdvözlést, vagy akár bemutatkozást. A madám minden esetre nem lepődött meg.

– Igen, uram, Magda Silelle, szolgálatodra. Ugye nem csal az az érzetem, hogy te most nem megpihenni tértél be hozzánk?

– Igazad van, Magda asszony, ámde, hogy miért is jöttem, azt egy tál forró leves mellett szívesebben osztanám meg veled.

– Az ebédidő elmúlt ugyan, de egy tál forró levest bármikor szívesen. Kövessetek hát az étkezőbe!

Magda asszony magasra kontyolt haja alatt egybe szabott, meggypiros ruhájában, magas talpú cipellőin libegve vezette őket az egyre nagyobbnak és nagyobbnak tűnő ház folyosóján, miközben néha tapsolt, eléje penderülő szolgáknak adott pár szavas utasításokat és közben udvarias kis semmiségek kérdezgetésével kötötte le vendégei figyelmét.

– Honnan utaztatok ebben a rossz időben idáig?

– Egyenesen Ifinből jövünk, Erionon át jutottunk Gorvikból idáig.

– Ranagolra! – csapta össze a kezét majdnem őszinte álmélkodással a hölgy – Akkor ti már egy jó hete áztok az országúton?

– Pontosan hat napja indultunk és valóban: már az ifini főtéren is ez a borús idő fogadott minket. Az assziszi parasztok nem néztek jó szemmel minket, így hát gyakran erővel kellett embernek való szállást kerítenem magunknak. Fárasztó is volt ez, és nem veszélytelen; nem volt hát valami szívderítő utunk.

– Képzelem, uram. Ez a kis gorviki közösség, itt Nicaun városában hiába erős, túl fiatal még ahhoz, hogy elfogadott legyen.

– Mióta is létezik? – kérdezett vissza a lovag, ám választ nem kapott azonnal, mert egy kétszárnyú ajtón keresztül lépve megérkeztek az ebédlőterembe. A hatszögletű helység három egymás melletti falán ajtók nyíltak, ezek egyikén mentek most be, míg a másik hármon szemben hatalmas ablakok néztek egy színpompás rózsakertre.

– Gyönyörű virágok. Al-abadanai nemesítésűek?

– Ó, lovag úr, megtisztelsz figyelmességeddel. Rózsáim szívemnek kincsei. Néhány haonwelli vörös tőtől eltekintve valóban mind a nemes al-abadanai törzsből kerültek a kertembe.

A hölgyön tényleg látszott az öröm, miközben helyet foglaltak a három személyre terített, hosszú asztal mellett. Az étkezőben nem helyeztek el túl sok bútort, az asztalokon és a székeken kívül jóformán csak néhány tálaló állt a falak mentén, ám a márványlapos padlóval, gipszstukkós plafondíszeivel ugyanolyan szolid eleganciát árasztott, mint a ház eddig látott, összes többi része. Alig ültek le, máris nyílt a szélső ajtó, s hozták a gőzölgő ragut. Mindhármuk a nemesi neveltetés magasiskoláját mutatta, ahogy a levest kanalazták és közben a gorviki nyelv előkelő dialektusát használva beszélgetni kezdtek:

– Hogy előző kérdésedre válaszoljak, lovag úr – illendőség szerint a ház asszonya szólalt meg először -, közösségünk csak Padre Longmar con Ronndanirva és háza népe beköltözésétől számít igazán különálló diaszpórának. Ennek alig húsz esztendeje. Jól emlékszem, hogy azelőtt, kislány koromban mi is csak egy megtűrt kereskedőcsalád voltunk Abaszisznak e kitett szegletében. Amióta azonban tizenöt esztendeje az unokaöccse is utána jött népes családjával, teljesen megfordult a helyzet. Még templomunk is épült a város északi peremén.

– Igazán dicséretes. Talán az unokaöcs is a Kosfejes Nagyúr felkent szolgái közé tartozik?

– Hozzád hasonló lovag. Pontos rangját nem ismerem, ám azt tudom, hogy családja igazi klánt alkot, s így messze elér a kezük. A Padre nem sokra ment volna nélkülük.

– Értem. Ámde had kérdezzem meg; nem igazán ismerem a Padre kifejezésedet. Ez valami helyi cím?

– Igen, az asziziaktól vettük át – kicsit gondolkozott, mielőtt megtalálta a gorviki megfelelőjét -, amolyan helyi tiszteletes, a hitközösség vezetője. Gorvikban talán sacerdonnak mondanák. Igaz, a kereskedelem, gazdaság is az ő kezében van.

– Szóval itt nem kell tartani az Otlokir intézkedéseitől?

– Nem bizony. Bármennyire is furcsa ez egy ilyen messziről jött gorvikinak. Tényleg, uram, megkérdezhetem, pontosan honnan is érkeztél?

– Warvikból, a fővárosból. A Radovikánus Nagymestert tartozok szolgálni, most is az ő megbízásából vagyok itt. Pontosabban, diplomáciai küldetésben vagyok. Egy toroni követtel kell itt találkoznom, hogy a két ország között mielőbb kölcsönösen pozitív egyezség kötődhessen. Ebben kellene a te segítséged, Magda asszony.

– Éspedig?

– Az ügy kényességére való tekintettel ezt a fiút – intett a mindez alatt némán kanalazó gyerek felé – szeretném itt biztonságba helyezni.